Конгрес Українських Націоналістів

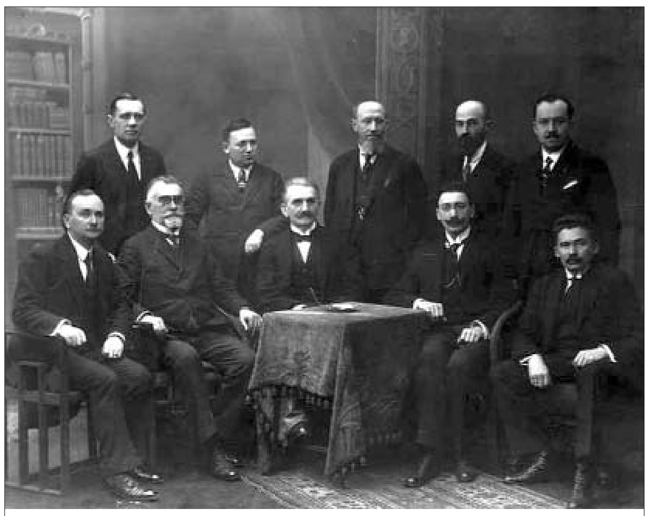
Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 4 листопада 2008 року № 45 (261)

ПОДІЯ

НЕВМИРУЩІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ

Уряд ЗУНР. Відень, 1920 рік

Президент привітав український народ із 90-ю річницею утворення Західно-Української Народної Республіки

Президент України Віктор Ющенко взяв участь в урочистостях з нагоди 90-ї річниці утворення Західно-Української Народної Республіки, що відбулися у Львові. Зокрема, він виступив з вітальною промовою в оперному театрі ім. С. Крушельницької на святочній Академії.

Вітаючи присутніх з визначною датою, Президент назвав проголошення ЗУНР яскравим виявом невмирущості національної ідеї України. "Це – соборний для всієї України приклад перемоги нашого духу, народної сили і військової певности. Разом з появою Української Народної Республіки ця подія має загальноєвропейське значення і стоїть поруч з відновленням усіх центрально- і східноєвропейських національних держав", – сказав він, з особливою шаною згадавши всіх, хто в різні часи боровся за українську державність.

На переконання Глави держави, утворення Західно-Української Народної Республіки дало поштовх до справді національного об'єднання українських земель, яке завершилося Актом Злуки 22 січня 1919 року.

Президент також високо оцінив ініціативу створення у Львові Музею визвольної боротьби України, особливо підкреслив важливість шанування своєї історії.

Віктор Ющенко особливо наголосив, що для подальшого прогресу Україні необхідне консолідоване навколо національних пріоритетів суспільство. Він закликав "до активної і небайдужої дії, до консолідації навколо наших святих цінностей – держави, свободи і демократії.

Якщо будемо єдині, якщо не зійдемо на політичні манівці, ми зуміємо реалізувати цінности, які є суттю нашого національного життя. Цінности українського духу. Цінности європейської цивілізації, цінности справедливого і впевненого буття. Цінности, які були проголошені у Львові 90 років тому – незалежність, державність, соборність і духовність".

* * *

Напередодні Віктор Ющенко поклав квіти до Меморіалу Українських Січових Стрільців та воїнів Української Галицької Армії, що був споруджений на Янівському цвинтарі в 20-ті роки XX ст. Тут поховані майже дві тисячі стрільців і старшин Легіону УСС і УГА, такі визначні українські діячі, як перший голова уряду ЗУНР Кость Левицький та генерал УГА Мирон Тарнавський.

Після пам'ятного салюту біля Меморіалу відбулася панахида за участю представників різних релігійних конфесій.

Разом із владою і громадськістю участь у вшануванні героїв Листопадового Чину узяли делегації львівських міської на чолі з депутатом Львівської міськради І. Василишиним та обласної під орудою Я. Лемика організацій Конгресу.

* * *

У Буську відбулося урочисте відкриття пам'ятника Євгенові Петрушевичу – Президентові Української Національної Ради ЗУНР. Він повернувся до свого рідного містечка у бронзі і постав на площі перед гімназією. Стараннями громади району і міста, за активної підтримки райдержадміністрації, яку очолює Михайл Вовк, пам'ятник збудовано за проектом скульптора Теодора Штокала. Щиру подяку ініціаторам і організаторам побудови монумента висловила родина Петрушевича.

З вітальним словом перед присутніми виступив, окрім інших, і депутат Львівської облради, член Головного Проводу КУН Роман Дідусь. Активну участь в урочистій акції відкриття взяли конгресівці Яворівщини, Самбірщини, Львова, Сокальщини, Кам'янка-Бузького і Буського районів.

НАБОЛІЛО

ЯКИМ ПОВИНЕН БУТИ НАЦІОНАЛІСТИЧНИЙ РУХ?

Володимир ФЕРЕНЦ

Ситуація в Україні дає всьому світові наочний майстер-клас, як не треба творити політику, будувати державу і встановлювати демократію. Український політикум нагадує вайлуватого ситого переростка, якому дали в руки рогатку і намовили стріляти по вікнах батьківсьської хати з ближньої "політичної позиції". Як і хто намовив – несуттєво.

Виховувати чи переконувати українських владних політиків нікому, і справа ця абсолютно безперспективна. Вони самі намагаються виховувати і змінювати суспільство за власним "образом і подобієм", що може дорого коштувати нам і нашим нащадкам.

Безперспективно також міняти гірших на порядніших, адже система з часом урівнює всіх.

В Україні домінує політика обіцянок і гасел, натомість країні потрібна державницька дія, тобто діючий патріотизм у політиці і суспільстві водночас.

Діючий патріотизм ще називається націоналізмом. Час творити єдиний націоналістичний рух, як засіб самопорятунку суспільства.

Багатьох привчили лякатися слова "націоналізм", але навіть противники цього поняття не проти націоналізму поневолених націй. Так, принаймні, сформулював перед ЗМІ свою позицію затятий ворог націоналізму нардеп-регіонал Сухий.

Залишається формально довести факт поневолення української нації, щоб ні в кого не залишалось аргументів проти націоналізму. Це неважко, адже сучасний глобалізм набув сили завдяки витонченому економічному визиску слабших народів.

Сучасна колонізація на відстані неодмінно супроводжується інформаційним докорінним знищенням захисних реакцій націй, щоб безсоромний грабунок став непоміченим самими поневоленими.

Термін "поневолена нація" можна сміливо застосовувати до будь-якого народу, який зазнав інформаційної поразки, втратив контроль і домінуючу гуманітарну присутність у власному інформаційному просторі, а тому не може дати лад власній політичній системі та економіці.

У такому разі Україна має всі ознаки поневоленої нації, незважаючи на формальні атрибути незалежної держави. Це поневолення гуманітарне, інформаційне, незриме, але реальне за результатом.

Колонізація і маніпуляція слабшою нацією за допомогою інформаційних технологій – це фактично одне і те ж. Наслідки ті ж самі – зубожіння населення і втрата економічної перспективи.

Тільки тепер сучасний колонізатор не нав'язує власної присутности. Він окупував інформаційний простір і ніби закликає бути колонізованими, аби лиш не українізованими.

Ті, що повірили і бояться бути українізованими, можуть стовідсотково вважати себе колонізованими і наочно переконатися в цьому, порахувавши свої низькі достатки, начитавшись жахів про українське життя у ЗМІ і надивившись дурнувато-чужого, зомбуючого телебачення.

Тому справжні українські політики мають обирати націоналізм і стимулювати масовий націоналістичний рух. Чому вони цього не роблять? Є тільки дві можливі причини: не розуміють суті і необхідности масового всегромадянського націоналістичного руху, або співпрацюють (свідомо чи мимоволі) з колонізуючою силою.

У наш час у світі практично вже немає моноетнічних держав, тому і націоналізм, як форма самозахисту перед негативами глобалізації, має сенс тільки як масовий різноплановий громадський рух, але локомотивом цього руху має стати найвідповідальніша частина громадян.

Закінчення на 3-й стор.

45
4 820102 210017

КУН У ДІЇ

АЛЬТЕРНАТИВИ КОНСОЛІДАЦІЇ ПАТРІОТІВ НЕМАЄ

В. БОРЕЙЧУК

Націоналісти обговорили участь у дочасних виборах

30 жовтня 2008 року у Центрі національного відродження імені Степана Бандери відбувся "круглий стіл" щодо консолідації патріотичних сил та участи у дочасних виборах до Верховної Ради України. У його роботі взяли участь повноважні представники від Конгресу Українських Націоналістів – заступник голови Конгресу Володимир Борейчук, заступник голови Київської міської організації КУН Юрій Шепетюк та керівник прес-служби Конгресу Костянтин Галушко.

На заході також були присутні представники від ОУН (р), ОУН, ВО "Свобода", Центру національного відродження імені Степана Бандери, ГО "Українська справа", Української партії, Братства вояків ОУН-УПА, Товариства політв'язнів та репресованих, Фундації Ольжича, Жіночого товариства імені Олени Теліги, МНК, організації "Четверта хвиля" та інших.

Учасники "круглого столу" обговорили нинішню політичну ситуацію, участь національно-патріотичних сил у дочасних виборах народних депутатів та першочергові законодавчі ініціативи у парламенті, а також прийняли звернення до керівників національно-демократичних сил.

Як зазначив заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук, сьогодні не можна допустити того, аби правий електорат віддавав свої голоси ліберально спрямованим політичним силам. "У Верховній Раді має бути потужна фракція націоналістичного спрямування, котра повинна задавати тон усьому парламенту", – сказав Борейчук.

Політик наголосив, що Конгрес Українських Націоналістів не мав своїх представників у ВР лише у цьому скликанні. "Ми не погодилися на участь у створенні блоку НУ-НС на умовах саморозпуску партії, і відверто про це сказали, на відміну від тих партій, що створили блок, а потім відмовилися виконувати взяті на себе зобов'язання", – зазначив Борейчук.

Заступник голови КУН наголосив на тому, що якщо й створювати об'єднання націоналістичних сил, то потрібно вже зараз визначитися з кандидатурою на майбутні президентські вибори, а саме: підтримати Віктора Ющенка. "Альтернативи консолідації патріотичних сил немає", – заявив він.

КОНГРЕСІВЦІ РАДЯТЬСЯ

У Львові відбулося засідання Регіональної координаційної ради націоналістичних організацій Західної України. Після Івано-Франківська і Бережан це вже четверте засідання Ради, у якому за головування лідера обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Львівщини Миколи Пшевлоцького взяли участь також представники Івано-Франківщини, Тернопільщини, Рівненщини, Буковини. Присутні обговорили питання залучення ширшого кола національно-патріотичних організацій з метою створення потужної політичної сили. Учасники наради прийняли заяву, що друкується в цьому числі часопису.

З А Я В А

Координаційна рада націоналістичних сил західного регіону України з тривогою констатує серйозну загрозу процесам національного державотворення в Україні. Олігархічні клани по суті завершили трансформацію у політичні партії. Ми розцінюємо існуючі в державі безідеологічні мегапартії як закриті бізнесово-політичні утворення. Для них не лише невигідні, а й непотрібні прозорі, відкриті і персоніфіковані способи формування органів влади, сильний і дієздатний інститут Президента України, зрештою, сама українська національна ідея. Для них потрібний режим, який дасть змогу помножувати тихцем від народу свої статки, розграбовуючи останні крихти національних багатств та поглиблюючи і без того разючу соціальну прірву між купкою олігархів та широкими народними верствами. Останнє особливо відчутне на тлі глобальної економічної кризи.

Виходячи з аналізу соціально-економічного стану та політичної ситуації, вважаємо за невідкладне:

– максимально докласти зусиль до формування потужної національно-патріотичної всеукраїнської політичної сили;

– ідеологічним підґрунтям єднання національно-патріотичних сил є українська національна ідея та практика українського національного державотворення;

– вжити негайних заходів для зміцнення інституту Президента України;

– з метою згуртування зусиль українських патріотів розпочати підготовку до проведення Форуму націоналістичних сил;

– розгорнути широку кампанію на підтримку змін до виборчого законодавства з метою запровадження прозорих, відкритих і персоніфікованих механізмів формування органів влади;

– активізувати пошуки оптимального формату участи у дочасних виборах до Верховної Ради з метою репрезентації націоналістичних сил у парламенті;

– на перше місце поставити роботу із вирішення соціальних проблем, зокрема:

а) подолання соціального розшарування суспільства шляхом запровадження відповідних регуляторних механізмів;

б) запровадження погодинної оплати праці;

в) створення належних умов та відповідних преференцій для розвитку дрібного і середнього підприємництва;

г) вдосконалення земельних відносин, яке б гарантувало дотримання інтересів і прав громадян, територіальних громад, держави, української нації, унеможливило б спекулятивні і тіньові схеми в цьому сегменті економіки та забезпечило вирішення інших стратегічних національних проблем.

Від політики соціального популізму необхідно перейти до політики національного прагматизму.

Слава Україні! Героям Слава!

28 жовтня 2008 р.

У КРИМУ ВШАНУВАННЯ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРІВ ПІД ...ЗАБОРОНОЮ

Окружний адміністративний суд Автономної Республіки Крим задовольнив позов міськвиконкому Сімферополя про заборону Кримській організації Конгресу Українських Націоналістів проводити пікет під стінами Верховної Ради Криму з вимогою вшанувати пам'ять жертв голодоморів та політичних репресій в Україні 1921–1923, 1932–1933 років. Про це 3 листопада повідомив голова Кримської ОО КУН Василь Овчарук.

"Ми звернулися в міськраду з заявкою на отримання дозволу для проведення акції, – сказав лідер кримських націоналістів, – однак нам відмовили у цьому. Того ж дня міська влада подала відповідний позов до Окружного адміністративного суду з вимогою заборонити Конгресу проводити будь-які масові заходи, і він відразу ж був задоволений.

Подібні дії міськвиконкому суперечать Конституції України та Указу Президента України " Про заходи у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору 1932–1933 років в Україні".

Прикро, що антиукраїнські акції лівих і проросійських сил у Криму місцева влада не забороняє, а от коли йдеться про державницьку позицію патріотичних сил півострова, вона відразу ж вдається до заперечення і спротиву, гірко констатував останню подію Василь Овчарук.

ПРИЧЕТНІ ДО ЗЛОЧИНІВ НЕ МАЮТЬ ПРАВА НА ПІЛЬГИ

Українські націоналісти вважають за потрібне позбавити персональних пенсій осіб, причетних до організації голодоморів і політичних репресій в Україні. Таку думку висловив заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук.

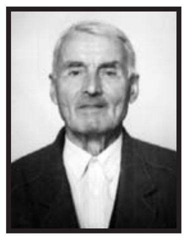
"Не повинна держава допомагати тим, – наголосив він, – хто працював у НКВС, був причетним до масових убивств українців, докладав зусиль для знищення української нації.

Служба безпеки України має оприлюднити весь список причетних осіб до голодоморів та політичних репресій в Україні, аби позбавити їх будь-яких пільг від держави. На вісімнадцятому році незалежности мають бути розсекречені архівні документи про Голодомор, аби люди знали імена катів українського народу.

Володимир Борейчук акцентував увагу також на тому, що терміну давності злочинів проти людства немає, і кати українського народу мусять відповідати за скоєне, бо непокаране зло породжує нове.

СУМУЄМО

Василь ПАЛАШОВСЬКИЙ

Після тривалої і важкої хвороби відійшов у Царство Вічности Василь Палашовський – націоналіст-оунівець із сорокових років минулого століття, член Тернопільського Братства ОУН-УПА та Спілки політв'язнів, мешканець села Мшанця, що в Зборівському районі на Тернопільщині.

Відійшов від нас щирий патріот України, який з юних літ кинув себе у вир національно-визвольної боротьби. Його не похитнули труднощі підпільної діяльности, не зламали тюремні каземати, допити кадебістських садистів та таборикаторги.

Повернувшись додому інвалідом на двох палицях, не пропускав жодного патріотичного заходу, виступав перед громадськістю, учнівською молоддю, доносячи своїми полум'яними словами до людських сердець правду національно-патріотичних ідей.

Боляче сприймав душею негаразди, що настали нині в країні. Писав спогади про друзів, які полягли в боротьбі за волю України.

Прощавай, дорогий наш друже-побратиме Василю!

Нехай Господь прийме твою душу до свого Небесного Царства! Нехай пухом буде тобі рідна українська земля, яку ти так безмежно любив, за свободу якої боровся!

Висловлюємо щиросердечні співчуття усій родині покійного!

Ми ж, поки живі, будемо пам'ятати про тебе!

Друзі по національно-визвольній боротьбі.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93

Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55

Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Ґафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОЗИЦІЯ

ЯКИМ ПОВИНЕН БУТИ НАЦІОНАЛІСТИЧНИЙ РУХ?

Історично відомо, що серед українських націоналістів, крім етнічних українців, було чимало патріотів іншого етнічного походження. Головна ознака сучасного націоналіста бути діючим, а не балакаючим патріотом України.

Націоналізм – це не заслуга національного походження, тому не всі етнічні українці можуть сприйняти спосіб життя націоналіста. Утім, чимало громадян України готові до того, потрібен лише організаційний поштовх і єдиний національний лідер нового типу.

Потрібні ультрасучасні, лаконічно сформульовані засади націоналізму, як державницького громадянського руху самозахисту і самовдосконалення суспільства, з метою досягнення високого, за світовими ознаками, рівня якости життя.

Як не парадоксально, але питання української мови, становища української культури, духовности не є програмними завданням націоналізму. Це лише дуже важливі ознаки готовности суспільства до патріотизму і здатности нації змагатися зі світом за свої життєві права.

Незадовільний стан української мови і культури свідчить про слабкість, неготовність до громадянського націоналізму найчисельнішої верстви – етнічних українців.

Про причини такого стану сказано багато, але від проголошення незалежности за все відповідальні самі українці. Слабкий і бездіяльний завжди винуватий.

Саме тому, суто інтуїтивно, націоналісти переймаються здебільшого захистом української мови, культури і самобутности. Вони дбають про сприйняття пересічними громадянами і, в першу чергу етнічними українцями, патріотизму як широкого руху і способу життя суспільства.

Разом з цим, не менш важливо пропагувати мету громадянського націоналізму. Якби більшість громадян зрозуміла призначення сучасного націоналізму і мотиви його поширення, вона перестала б лякатися того жупела і побачила б у націоналізмові спосіб самопорятунку і самозахисту.

Кожен громадянин захищав би своє етнічне і, водночас, був готовий вирізнити і захищати загальнонаціональні інтереси. Безперечно, ми дуже швидко забули б про проблеми державної мови, української преси, книговидання, єдиної церкви і єдности політики.

Як не парадоксально, але за всіма ознаками, народи і меншини України, крім етнічних українців, у загальній масі демонструють яскраві ознаки такої готовности.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Через те, що українська державна машина не розуміє природи націоналізму і національних стосунків людей, потенціал етнічних громад не спрямовується владою в єдине русло загального громадянського руху для підсилення держави і захисту її інтересів. Ознака цього – наявність так званих "п'ятих колон" у суспільстві і політиці.

"П'яті колони" – це наслідок тимчасового програшу України в інформаційній війні через неправильну ідеологему держави. Наші лідери їздили за кордон переймати досвід економіки, але не побачили головного – громадянського націоналізму успішних націй.

На відміну від політиків, це добре відчувають і спостерігають українські емігранти-заробітчани. Натомість вищі чини й досі не розуміють, чому різноетнічні громадяни Франції однаково готові захищати інтереси своєї країни.

Українців треба було навчати цьому з усіх екранів телевізорів, шпальт газет і політичних трибун, адже наше покоління не знало і не могло мати традиції масового єднання в дії – захисті національних інтересів.

Був шанс – затяжний період мітингової демократії і той спустили на гальмах тривалим стоянням без дії на площах і бездарними промовами ораторів. Ми й державі своєї не мали так довго, щоб відчути: як то бути громадянином і передати це відчуття дітям.

Героїчні і жертовні вчинки українських націоналістів і феномен УПА – це, перш за все, реалізація незадоволеної жаги бути громадянами вільної України. Цю жагу пробудили в українцях націоналістичні організації і "Просвіта" на початку минулого століття.

Але це вже історія. А ми, нині сущі, всі певним чином винуваті в тому, що впродовж років незалежности ніхто по-державному з народом так і не говорив. Говорили про кривди, реформи, вибори і якусь незбагненну національну ідею, компроміси, толерантність і лібералізм для багатих, але це не те...

Сьогодні українське стає "неформатом" і це вже сприймається з мертвим спокоєм зчерствілою більшістю.

Україні потрібна лише одна сильна націоналістична громадська організація. На мій погляд, важливе значення для початку має навіть не формальне об'єднання, а готовність організацій подолати замкнутість у власному середовищі і стати сучасними високотехнологічними організаціями, здатними проникати у вражене депресією і деградуючим лібералізмом суспільство.

Сучасний націоналістичний рух має головне призначення: оберігати від деградації і занепаду суспільство, без чого всі зусилля ліпити надбудову сильної і конкурентоспроможної держави є марними.

Не дати народові зневіритися і скотитися до стану слабкого, враженого деградуючим лібералізмом, озлобленого на власну владу натовпу, бо таке суспільство є готовим тілом чи толокою для світової колонії.

Тому треба раз і назавжди забути про соціологічні показники впливовости націоналістичних організацій – вони зайві. Навпаки, націоналістична організація повинна працювати непомітно, мов роботяща бджола. Її мета – наповнення патріотизмом усього суспільства і політикуму, а не виокремлення його в політичну резервацію.

Перша ціль – єдність більшости громадян і у сприйнятті, і захисті національних інтересів України. Другий етап – забезпечення найвищого рівня якости життя громадян і захист національних інтересів. Така Україна буде бажаним впливовим партнером у світових колективних системах координації дій та безпеки.

Таку мету підтримає кожен громадянин держави, якщо одержить чіткий план та щоденні практичні переконання в тому, що це не блеф і це є результатом і його особистої націоналістичної позиції.

Зрештою, чому українці повинні задовольнятися метою будь-що вижити і втішатися соціальними подачками із своєї ж кишені-бюджету від імені доброго уряду, очолюваного красивим прем'єром?

Володимир ФЕРЕНЦ,
Івано-Франківськ ("Українська правда")

КУН У ДІЇ

ПОВЕРНІТЬ ГРАФУ "НАЦІОНАЛЬНІСТЬ"

З великим задоволенням читаю я такі українські газети націоналістичного спрямування, як "Нація і держава", "Незборима нація", "Шлях Перемоги". Прочитані примірники передаю, надсилаю поштою своїм знайомим.

Взятися за перо змусила мене така болюча для свідомих українців проблема, як повернення в наші паспорти графи "національність". Промосковські владоможці недаремно її викинули з головного документа громадянина: їм вже давно сниться Україна без українців! Але ми, чесні патріоти рідного краю, маємо все зробити для того, щоб не збулися задуми національного ворога!

Саме цій темі і були присвячені недавні збори нашої Стрийської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, які пройшли під головуванням голови організації Ростислава Готя. Усі проголосували за те, щоб провести відповідну роз'яснювальну роботу серед населення. Ідучи на закріплену за ним дільницю, кожен член МО КУН несе до людей звернення до Верховної Ради України з вимогою повернути графу "національність" у паспорт і свідоцтво про народження українця. Люди, як правило, охоче підписуються під цією вимогою, що переконливо свідчить: українська Україна завжди буде, бо на її землі живуть справжні націоналісти!

Мирон КОНЧАК

НАЙАКТИВНІШИЙ НА ХМЕЛЬНИЧЧИНІ – КОНГРЕС

Такі результати опитування на регіональному сайті podil.km.ua. На запитання: який місцевий осередок партій (або ж депутати-представники цих політичних сил) Ви вважаєте найактивнішим?", більшість респондентів, які взяли участь в опитуванні, назвали Конгрес Українських Націоналістів. За КУН свої голоси віддали 33 відсотки опитуваних.

"Наша Україна" посіла другу сходинку з 22 відсотками голосів, третя – за БЮТ (21 відсоток). 11 відсотків респондентів вважають, що найактивнішими на Хмельниччині є інші політичні сили, що не були запропоновані в опитуванні. А найменше голосів набрали соціалісти – близько 1 відсотка.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

КУПУЙ УКРАЇНСЬКЕ!

У пошуках рецептів порятунку української економіки від глобальної кризи варто робити ставку на патріотизм, підтримку вітчизняного товаровиробника

Богдан ЗАХАРЯК

Українські владці, загравшись у політику та взаємні звинувачення, здається, не помітили як до України докотилися наслідки світової фінансової кризи.

Ще у вересні в країні був повний ренесанс і найбільш ємкий за соціальними зобов'язаннями проект бюджету на 2009 рік. Уряд звітував про великі успіхи української економіки та разом з Партією регіонів боровся у Верховній Раді за обмеження повновважень Президента.

А вже наприкінці жовтня криза в Україні набула загрозливих масштабів.

Першими це відчули банкіри, які більше не могли отримувати дешевих кредитів у Європі й змушені були заморозити депозити та зменшити кредитування приватного сектору й бізнесу. Падає курс гривні. Почали зупинятися підприємства металургійної та будівельної галузей. Перед українцями реально постала проблема безробіття...

Наростаюча криза різко девальвувала не тільки національну валюту, а й українську політику: популістську за формою та олігархічну за суттю.

Популізм працює погано; а економічна система, заснована на домінуванні великого капіталу, коливається разом з коливаннями світового ринку.

Тому нинішні негаразди в Україні – не тільки результат впливу світової кризи, а й багато в чому закономірний результат такої політики держави.

Суспільство втомилося від інформаційного шуму, політичного шоу, боротьби за крісла. Людей, як ніколи, нині цікавить реальна політика. Жорсткіше ставляться питання до Президента, прем'єра, уряду, депутатів – панове, а що відбувається? Що ви можете запропонувати? Що ви будете робити?

Та політична еліта занадто далека від народу і реальности... Вона грається з антикризовими законами як гралася з передвиборними програмами. Де ж іще знайдеш таку чудову нагоду продемонструвати свою безмежну любов до рідного народу та стурбованість його тяжкою долею...

Нарешті, 31 жовтня Верховна Рада підтримала антикризовий закон, внесений Президентом.

Законом, зокрема, передбачається створення стабілізаційного фонду та збільшення розміру гарантування вкладів фізичних осіб до 150 тисяч гривень.

Водночас, розмір державних гарантій за кредитами міжнародних фінансових організацій зменшено з 40 до 10 мільярдів гривень.

Найближчим часом побачимо, наскільки ефективні запропоновані методи та інструменти боротьби з кризою. А нам, українцям, щоб підтримати національну економіку, варто керуватися у своєму виборі та житті простим, перевіреним історією принципом – "Свій до свого по своє" та гаслом "Купуй українське!". Окрім допомоги власному товаровиробнику, тут втілюється на практиці ідея єдности Сходу і Заходу або Практична Соборність.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

Завершено Всеукраїнський конкурс дитячого та юнацького малюнку на тему: "Я люблю Україну", оголошеного єдиним Центром за ініціативи благодійної організації "Благодійний фонд "ЛІРОС". Уже підбито підсумки й нагороджено переможців. Їхні роботи експонуються нині в столичній галереї "Печерська".

УКРАЇНА – НАЙКРАЩА!

Лілія БАДЕРА

Конкурс проходив у два етапи: спочатку роботи відбиралися на регіональному рівні в усіх двадцяти п'яти областях, Києві та Севастополі, після чого кращі, на думку регіональних журі, 50 малюнків були представлені на республіканському огляді.

Віднині Конкурс дитячих творчих робіт "Я люблю Україну!" проводитиметься щорічно серед дітей та молоді України з метою відзначення робіт, що висвітлюють дитяче бачення демократичного розвитку суспільства в Україні та на світовому просторі в цілому.

Конкурс має на меті ще раз привернути увагу до проблеми вільного розвитку майбутньої долі України, зокрема про відповідальність громадян всієї України за свій вибір перед нащадками.

В історії кожного народу є момент, коли осторонь подій стояти ніхто не має права і не може.

У юних ще не має права голосувати, але згідно зі ст. 13 ч. 1 Конвенції ООН про права дитини, є "право вільно висловлювати свої думки в усній, письмовій чи друкованій формі, у формі творів мистецтва чи за допомогою інших засобів на вибір дитини".

Переможці та учасники конкурсу відзначені призами та дипломами, цінними подарунками. Загалом на конкурс прийшло понад 12 тисяч робіт. Призовий фонд на республіканському рівні складався з трьох головних та семи заохочувальних премій у кожній з п'яти вікових категорій.

Наймолодший переможець Андрій Кушнір, автор картини "Рідна земля" певен, що любов до малювання перейняв від батьків "Я хочу малювати завжди, мені вчителька в першому класі сказала, щоб мене записали до художньої школи – то мене й записали"

Малюнок "Великдень" Ольги Левус здобув першу премію в категорії від 13 до 15 років, дівчинка не криється, що у своїй картині хотіла передати власні почуття до України: "Малюнок я створювала дуже довго, тому, що я люблю заглиблюватися в дрібненькі деталі, цим захоплююсь і тому поки все це намалюєш – то робота забирає багато часу".

Найстаршою переможницею стала чарівна дівчина із Закарпаття Марина Бузаш з картиною "Боже єдиний, великий, нам Україну храни", яка зізналася: "Я люблю Україну такою об'єднаною, такою, коли Україна має спільну душу, й наш народ має спільну думку, має спільне і неподільне слово, і коли наш народ не поділяється на схід і на захід, коли є єдина українська мова. Я люблю Україну такою!".

А ось оцінка дитячих праць поважних гостей заходу. Оксана Білозір (народний депутат України): "Якщо ми проводитимемо такі акції, то можемо сміливо говорити, про те, що молоде покоління виростатиме у любові і великій причетності: і до своєї культури, і до своєї рідної землі; і вони пронесуть це через все своє життя. І в нас буде мало таких зайд, таких перекотиполе, а будуть справжні українці, які берегтимуть свою землю і примножуватимуть її блага і багатства".

Світлана Бадера (голова оргкомітету, голова благодійної організації "ЛІРОС"): "У кожного народу найсвященнішим скарбом завжди були, є і будуть, безперечно, діти. Дітям – мамина колискова, татова подорож рідним краєм, дідова казка, бабусина вишиванка. Дітям – родова наука, перша ягода і найтепліший одяг. Дітям – раннє сонечко і солов'їна пісня. Все найкраще народ віддає дітям. Так робить і справжня народна держава. Щоправда ми цим похвалитися не можемо. За роки незалежности наша держава недодала дітям і матеріально, і духовно, і в охороні здоров'я, і в культурному забезпеченні. І тільки безмежний талант народу любити і виходжувати своїх дітей рятував ситуацію. Це показав і Всеукраїнський конкурс дитячої творчости "Я люблю Україну" Будемо сподіватися, що цим конкурсом, який проходив за сприяння, матеріальної та фінансової підтримки Єдиного Центру ми ще раз покликали творчий потенціал наших дітей у складний час становлення нашої держави до нових звершень та перемог.

Організатори, члени журі та переможці конкурсу

Голова журі Валерій Франчук, звертаючись до юних митців, промовив: "Вітаю вас із, можливо, першою, але такою важливою у вашому молодому житті перемогою! Вірю, що вона надовго залишиться у ваших серцях, тому що ця відзнака переможців конкурсу дитячих робіт "Я люблю Україну" означає, що ви входите в мистецьку сім'ю. В сім'ю, яка дає для Української держави основу – духовний стрижень. Образ України – це образ Божий, матері нашої Богородиці, і образ пророка Тараса Шевченка, і образи природи української, такої незбагненно красивої. Ви в своїх творах показали все це. Те, що ви взялися за пензель, вже Боже Благословення. Ви вже творці! Нехай ніколи вас не полишає цей високий духовний стан творчости. А люди, які зустрічатимуться на вашому життєвому шляху, щоб завжди підтримували і належно оцінювали вас".

Віриться, що не залишать без уваги організаторів та учасників конкурсу ті, від кого насамперед залежить розвиток дитячої творчости, а отже, і майбутнє національної культури та духовности, адже ці безпосередні твори – щире віддзеркалення дитячого світогляду. У них – дитячі думки про майбутнє, сприйняття оточуючого світу та його відтворення за допомогою символів, кольорів, мрії та почуття всіх, хто відгукнувся на девіз конкурсу. Отже, він є символом творення сучасної національної культури, залучення молодого покоління до державотворення, суспільно корисної діяльності, тож необхідно наполегливо оволодівати знаннями, творчо мислити, розвивати свої здібності й обдарування, щоб знайти своє покликання, обрати вірний шлях у житті.

Фото Анатолія Яриніча

ЛІДЕРУ ДЕРЖАВИ – НАЦІОНАЛЬНИЙ ДУХ

Микола АНДРІЄВ,
голова міської організації КУН

Жадоба до влади деяких політиків та їхніх блоків затьмарила їм очі, тож вони ніби не бачили, що їхній недалекоглядний світогляд може завести Україну до прірви! Тож справжні патріоти нашої рідної неньки України не можуть спокійно спостерігати за планомірним, спланованим Москвою та її "п'ятою колоною", знищенням нашої богом даної Батьківщини. Ворогам треба дати гідну відсіч.

Тільки ми як корінна нація нашої святої землі маємо право вирішувати долю нашої держави, а не якась там половецько-московська "п'ята колонна"!

Ми і тільки ми, Українці, вирішимо вступати нам у НАТО чи не вступати, яка нам потрібна приватизація. Зокрема, з приводу останньої з названих проблем ми, патріоти-націоналісти, виступаємо проти приватизації стратегічних життєво важливих об'єктів, таких, як шахти, енергетика, у т. ч. атомна, залізничні шляхи, металургія, нафта і газ, земля, ріки, озера, моря, ліси, підприємства військово-промислового комплексу, будівництво житла тощо.

Ми, українці, маємо вирішувати кількісний і якісний склад Збройних сил України, які забезпечать її захист. Слід звернути увагу і на заборону всіх організацій антиукраїнського спрямування. Важливу роль у вирішенні усіх цих невідкладних завдань покликані відіграти чергові президентські вибори. Щоб навести в державі порядок, наповнити її національним змістом, до влади повинна прийти людина, яка буде уособлювати національно-патріотичний дух України, яка з першої хвилини усім серцем і душею працюватиме заради встановлення законності, добробуту, духовности нації.

Було б добре, якби Президент Віктор Ющенко, який піднявся на цей високий пост завдяки помаранчевій революції, за той час, що лишився до нових президентських виборів, зробив значний прорив в об'єднанні України та її подальшому економічному й політичному становленні. Тоді ми підтримаємо його кандидатуру на другий термін.

Слава Україні!

м. Ніжин

ЧИЯ СОРОЧКА КРИМОВІ БЛИЖЧА

Віктор МОЛОШНИЙ,
пенсіонер, ветеран праці

Хочу через вашу газету звернутися до керівника кримських комуністів Л. Грача.

Пане Л. Грач, пропоную Вам серйозно замислитися над питанням: чому все ж таки Москва "подарувала" Крим Україні? Ви дивуєте мене, пане Грач – ви ж доросла людина, може, ще і з вищою освітою, а не розумієтеся на елементарних речах.

Зрозумійте, що Крим і Україна – це один живий організм. Дніпровська вода дає життя засушливим кримським степам. Усі життєво важливі артерії для Криму йдуть виключно з України: вода, газ, нафта, електричний струм тощо. Навіть залізничне сполучення між Кримом і Росією пролягає виключно територією України. Окрім телефонного зв'язку, немає жодного комунікаційного каналу, який би пов'язував Крим з Росією.

Усі потреби Криму об'єктивно пов'язані з Україною. Якщо ж сталося б те, за що ви агітуєте, то зрозуміло, що Україна не була б зобов'язана обслуговувати російські території. Отже, припиниться постачання енергоносіїв з України до Криму, а також всього, що забезпечує життєдіяльність півострова. За таких умов міські комунальні служби опиняться у колапсі. У помешканнях кримчан зникне вода, газ та електрика. Не знаю, як довго кримчани витримають таке життя, але я впевнений, що дуже скоро почнуть шукати винуватця своїх негараздів і згадають про Вас, пане Грач. Дивіться, аби не довелося Вам втікати від їхнього гніву подалі від Криму.

І ще. Мабуть, несвідомо, але ви, пане Грач, копаєте яму російському Чорноморському флоту, бо, втративши українську інфраструктуру у напівмертвому місті Севастополі, утримувати флот буде вельми проблематично.

Пане Грач, я зробив Вам велику послугу, намалювавши перспективу Вашої провокативної діяльності. Переглянувши і змінивши свої погляди, Ви, тим самим, збережете лад і спокій на Кримському півострові й унеможливите розвиток трагічних подій.

м. Харків

ПІД КОВПАКОМ СПЕЦСЛУЖБ

Богдан САВКІВ,
гірничий інженер

Радянська влада про людське око завжди афішувала своє нібито прихильне ставлення до великого українського Каменяра Івана Франка. Насправді ж люті вороги українського народу совети ставилися до нашого світоча з погано прихованою ненавистю, з великою підозрою, про що свідчить багато промовистих фактів.

Протягом 1949–1950-го навчального року на нафтовому факультеті Львівської політехніки, в одній із трьох груп спеціальности "Нафтова справа", яка іменувалася "НС-11", навчався внук Івана Франка Рональд – той самий, який, за словами академіка М. Жулинського, чи не найбільше нагадував нашому суспільству про потребу належним чином відзначити 150-річчя з дня народження Івана Франка, став членом тодішньої ювілейної комісії (2006 рік).

У вивішуваних списках студентів цієї спеціальности, яку здобув і я, мені неодноразово випадало зустрічати прізвище "Франко", але я й не здогадувався, що то нащадок великого письменника. Навчалися ми в різних академгрупах (я в "НС-12"). Як студент з іншого міста я мешкав у гуртожитку, а Рональд у міській квартирі. До того ж він був скромною людиною, нічим особливим не виділявся. Наприкінці другого семестру хтось із студентів – корінних львів'ян сказав мені, що в паралельній групі навчається внук Івана Франка, але тоді я не встиг з ним познайомитися, а в наступному навчальному році він уже мешкав у Києві.

Один із моїх одногрупників, що приїхав на навчання до Львова з Риги, був типовим сином вищого військового офіцерства. Ми його звали Леонідом, а в паспорті його ім'я значилося як "Ленстав", що було скороченням трьох милих советським службістам прізвищ: Ленін, Сталін, Ворошилов. Нещодавно, зустрівшись з отим Ленставом, я почув з його вуст таку розповідь.

На першому курсі Ленстава викликали в деканат, де в приймальній його чекала "людина в цивільному". Вважаючи цього студента гідним представником російської культури, радянською людиною, йому запропонували ближче познайомитися і потоваришувати з Франком з метою наближення Рональда до російської культури, поглибленого вивчення його поглядів та настроїв, регулярного інформування співробітників КДБ про висловлювання підопічного.

Леонід відповів кадебісту, що він як людина, далека від культури, не зможе належним чином впливати на Рональда. До того ж невдавно він навіть затіяв з ним бійку. На прощання "людина в цивільному" попросила Леоніда в разі появи у поведінці Франка чогось підозрілого повідомляти йому про це.

Наведений приклад, свідчить, що нащадки Каменяра перебували від недремним оком пильної Москви, їх щільно прикривав ковпак советських спецслужб.

"Нація і держава" неодноразово публікувала матераіли про кричущу необхідність перейменування вулиць, які носять імена катів українського народу. Сьогодні вашій увазі пропонується матеріал про ситуацію у м. Шепетівці. Питання, які порушує автор, актуальні не лише для цього міста.

ПАРАДОКСИ БУТТЯ

ШЕПЕТІВСЬКІ РЕАЛІЇ

Михайло ПОЛОДЮК,
депутат Шепетівської міської ради

За багатьма оцінками, нинішня криза в Україні є насамперед моральною кризою, наслідком недостатньо розвинутої етнічної (української) свідомості. Від цього і всі наші проблеми. Іде вісімнадцятий рік незалежности України, а Шепетівка і досі живе цінностями неіснуючої держави та пережитками ідеологічно заангажованих тодішніх керівників міста. Сьогодні в нашому місті нараховується близько 230 вулиць та провулків і лише незначна частка їх має понад столітню історію. Найдавнішими в Шепетівці є: вул. Шосейна (1761 р., зараз вул. К. Маркса), вул. Пліщинська (1841 р.), вул. Судилківська (1864 р.), вул. Левадська (1860 р., зараз вул. М. Островського), вул. Славутська (1881 р., зараз вул. Валі Котика), вул. Старокостянтинівська, вул. Барського (колишня вул. Курортна), вул. Некрасова (колишня вул. Пісочна), вул. Лінника (колишня вул. Подільська). У 1993 році частково вулицям міста було повернуто їх історичні назви.

Як же сьогодні виглядає центральна частина нашого міста? Згідно з офіційним переліком до центральної зони міста відноситься 37 вулиць та провулків. 11 із них мають назви, які пов'язані з історією нашого міста, 23 – з історією Росії та комуністичного режиму і лише три – з історією України. За нескладних підрахунків можна побачити, що центр Шепетівки більш як на 60 відсотків є неукраїнським.

Пропоную подивитися на питання перейменування вулиць без емоцій. А саме: як його можна вирішити з огляду на чинне законодавство та сьогоднішні реалії життя? Як каже народна мудрість: той, хто бажає щось робити – шукає тисячу способів, а той хто не хоче – тисячу причин. Ці тисячу причин у даній ситуації можна сформулювати у вигляді трьох міфів.

Міф перший: "Вулиці чи провулки можна перейменовувати лише ті, де немає установ, організацій і приватних підприємців, бо це нібито впливає на їхню діяльність, є регуляторним актом і потребує громадських слухань, "круглих столів".

А насправді це судження є, м'яко кажучи, фантазією окремих посадовців і відноситься до правового нігілізму. За роз'ясненням з цього питання я звернувся до Шепетівського міськрайонного управління юстиції. В офіційному листі-відповіді сказано: "...регуляторний акт – це документ, спрямований на регулювання суспільних відносин, який містить норми права. Рішення сесії міської ради про перейменування вулиць та площ міста не встановлює і не скасовує норми права, а тому не є регуляторним актом і не регулюється Законом України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності". А це все означає, що згідно з чинним законодавством рішення про перейменування вулиць належить до компетенції міської ради і не потребує обов'язкового, додаткового обговорення на "круглих столах" чи на громадських слуханнях. Я не заперечую того, що дане питання повинно бути вивченим. Та, зрештою, воно вже рік вивчалося офіційною комісією та два місяці ініціативною групою мешканців Шепетівки, до складу яких увійшли працівники виконкому, краєзнавці, історики, працівники ЗМІ, депутати та громадські діячі нашого міста.

Міф другий: "Бідні підприємці", це ж на їх голову впаде тягар переоформлення усіх патентів, ліцензій та дозволів!

Гасла подібного змісту ще й досі прикрашають фасади будинків у містах незалежної України.

З метою внесення ясности до цього питання я звернувся до начальника Шепетівської ОДПІ Ю. Гудзика. Юрій Андрійович, окрім детального пояснення ситуації з даного питання, сказав, що офіційна зміна назви вулиці не є підставою для визнання будь-яких документів недійсними, а звідси і не буде становити ніяких проблем ні для ОДПІ, ні для підприємців. Проте я приведу для песимістів витяг із листа-роз'яснення Державного Комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва від 2.10.2003 року за № 2-432-829/5754 щодо переоформлення документів підприємцем у зв'язку зі зміною місцезнаходження суб'єкта підприємницької діяльності. "Чинним законодавством не передбачено обов'язкового внесення змін до свідоцтва про державну реєстрацію суб'єкта підприємницької діяльності або ліцензію, яку має суб'єкт господарювання, на здійснення певного виду господарської діяльності у разі зміни назви вулиці, номерів будинку". Але в разі надходження заяви від суб'єкта підприємницької діяльності – сказано в цьому ж листі далі, – орган ліцензування може переоформити ліцензію, якщо підприємець звернеться з такою заявою. У статті 52 Господарського кодексу України, де йдеться про вимоги до "Установчих документів" ще у 2005 ропі було виключено слово "місцезнаходження". Отже, і тут, якщо поглянути на справу з точки зору закону, проблеми немає.

Міф третій: Тут поширюються чутки, що перейменування вулиць створить масу незручностей, проблем для їх мешканців. У різних газетних статтях, на зібраннях ветеранів, пенсіонерів і навіть голів квартальних комітетів проходять дискусії, щоб не допустити цього кроку. За "вагомий аргумент" береться той факт, що ніби при перейменуванні вулиць потрібно буде заплатити з міського бюджету сотні тисяч гривень. Цікаво, хто придумав таку цифру? Куди, коли, хто і за що має плати, ніхто не пояснює.

По-перше, при перейменуванні вулиці, її жителям не потрібно буде шикуватися в чергу до бюро технічної інвентаризації чи до паспортного столу, щоб виправити адресу в документах. Зміна поштової адреси вашого будинку згідно з чинним законодавством не є підставою для того, щоб переробляти свідоцтво на право власності. Усі документи, які знаходяться на руках у власників, є чинними і юридичної сили не втрачають. За будь-яких дій із нерухомістю (майно продається, дарується, передається у спадщину), коли людині за законом необхідно звертатися до БТІ, у витязі з реєстру прав власности вказується колишня адреса, а при оформленні нотаріальних договорів нотаріус на основі рішення сесії міської ради вказуватиме нову. Так само при зміні назви вулиці не потребують термінового переоформлення документи, видані архітектурою та земельним відділом.

Як приклад, можу привести свідчення двох жителів м. Шепетівки (своїх знайомих), вулиці яких перейменували ще у 1993 році. Один із них проживав по вул. Лібкнехта (зараз вул. Пліщинська), інший – по вул. Петровського (зараз вул. Залізнична). Перший провів переоформлення документів у 1998 році, коли замінював паспорт громадянина СРСР на новий, український, а другий – у 2000 році, коли продавав свій будинок по вул. Залізничній. Тобто, процес заміни документів буде проходити природнім шляхом і є досить тривалим.

По-друге, ті мешканці, які захочуть на другий день після прийняття міською радою відповідного рішення замінити назви вулиць у своїх документах, матимуть змогу провести всі дії самостійно, звернувшись до паспортного столу, заплативши 85 копійок за зміну штампів та за заповнення (друк) нових бланків на вибуття та прибуття, загальна сума витрат буде становити трохи більше 10 гривень.

Для міста статтею витрат на вирішення цього питання є виготовлення табличок з новими назвами вулиць (нумерація будинків залишиться без змін). При цьому хочу сказати, що питання заміни табличок у приватному секторі вирішує сам власник, а органи влади можуть йому лише рекомендувати. Немає такого закону, який би зобов'язував його це робити. Інше питання, коли це стосується будинків, які обслуговуються "Житлосервісом". Тут і теперішні таблички з назвами вулиць можна перахувати на пальцях одної руки. А скільки у нас багатоповерхових будинків без табличок? Рано чи пізно їх потрібно буде робити. Як мені повідомили у комбінаті благоустрою міста, вартість такої таблички на сьогодні становить від 3 до 5 грн.

Для гармонійного вирішення питання перейменування вулиць в сусідній з нами Славуті тимчасово на перейменованих вулицях поруч зі старою назвою повісили таблички з новими, щоб люди звикли.

Зрозуміло, що на фоні, наприклад, проблеми вивезення сміття чи освітлення вулиць, ця проблема комусь видається не такою нагальною. Та все ж вона є і займає в нашому житті не останнє місце. Духовність, мораль починаються із правдивої української історії, з коріння, а не з міфів.

АКТУАЛЬНО

УМІТИ ЗАПОБІГТИ НЕПЕРЕДБАЧУВАНОМУ

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

Нещодавно в Національній філармонії України за сприяння Міжнародної організації з міграції (МОМ) була проведена 4-а щорічна церемонія нагородження за протидію торгівлі людьми.

Щороку мільйони дітей, чоловіків та жінок у світі опиняються в умовах сучасного рабства, змушені працювати без оплати, сплачувати надумані борги або примусово займатися проституцією. Торгівля людьми є надприбутковим кримінальним бізнесом, що приносить злочинцям від 8 до 10 мільярдів доларів прибутку щороку внаслідок торгівлі "живим товаром".

В Україні кількість постраждалих від тієї чи іншої форми торгівлі людьми з початку 90-х років минулого століття оцінюють близько 100000 осіб. Більше ніж 5000 жертв торгівлі людьми, яких було вивезено до більш ніж 50 країн світу, мають різний вік: наймолодший – 3 роки, найстарший – 73 роки. Усім їм було надано допомогу Міжнародною організацією з міграції в Україні. МОМ в Україні також забезпечила допомогу більше, ніж 1500 українцям, які стали жертвами примусової праці. Постраждалих експлуатували в сферах сільського господарства, виробництва, будівництва, а також у домогосподарстві, обслуговуванні та догляду за дітьми. Найбільш поширені країни призначення трудової експлуатації в 2007–2008 роках – Росія, Польща, Австрія та Чехія. На відміну від сексуальної експлуатації, торгівля з метою примусової праці охоплює як чоловіків, так і жінок.

За словами голови Представництва МОМ в Україні Джефрі Лабовіца, усі існуючі проблеми та недоробки в протидії торгівлі людьми можуть бути успішно розв'язані шляхом всезагального інформування громадян та спільно спрямованих зусиль на місцевому, національному та міжнародному рівні, але все це потребує суттєвого збільшення фінансування міжнародної спільнотою. А на думку колишнього члена Європарламенту пані Елізабет Рен, лише кооперація і взаємодія між урядовими та громадськими організаціями і простими громадянами всіх країн світу зможе зупинити міжнародну мафію з торгівлі людьми.

У номінації "За хоробрість та особистий внесок" нагороду отримала пенсіонерка пані Надія Григорівна, яка разом зі своєю онучкою визволила з довголітнього полону свого сина та його дружину, кинувши виклик життєвому випробуванню та ставши переможцями у нерівній боротьбі проти зухвалости та цинізму злочинців, які прийшли в цей світ, щоб жити за рахунок інших.

У номінації "За сміливість та журналістську професійність" нагорода дісталася журналістці Ользі Шляхтиченко, яка, працюючи над телевізійним проектом каналу СТБ "Таємниці України", не дала злочинцям можливости реалізувати страшний задум та врятувала 4-річну дитину від видалення органів.

У номінації "За професіоналізм правоохоронців" лауреатами стали співробітники МВС з різних областей України: офіцери Володимир Романов, Олександр Григор'єв та Андрій Бондаренко. Ці правоохоронці досягли найбільших успіхів у боротьбі з кримінальним світом, розплутуючи кримінальне павутиння, рятуючи людей, даруючи їм друге життя.

У номінації "За допомогу потерпілим від торгівлі людьми" лауреатом став "Жіночий інформаційно-консультативний центр" з Житомира на чолі з Іриною Бабенко. Співробітники центру за 5 років його діяльности змогли забезпечити 130 потерпілим від торгівлі людьми, які були повернуті в Україну, гідне та надійне повернення у суспільство. Для багатьох постраждалих організація стала домівкою і сім'єю, тими близькими, хто може підказати, як жити далі.

Для лауреатів й усіх, хто прийшов привітати їх, прозвучали класичні твори у виконанні знаних музикантів, а у фойє філармонії присутні могли ознайомитися з фотовиставкою Олександра Гляделова "Інтерв'ю з Надією".

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

ЗНАТИ ПРАВДУ

Діяльність ОУН і створеної нею повстанської армії ще довго буде вивчатися, проте вже на сьогодні опубліковані монографії, статті, збірники, що свідчать: ОУН – організатор боротьби українців проти радянської влади, за утворення незалежної української держави. Однак, чи був національно-визвольний рух обмежений тільки територією Правобережної України?

Якщо про розмах національно-визвольної війни на Західній Україні можна судити за репресивно-каральними заходами комуністичного режиму (від 1944 до 1952 року, у західних областях України репресіям було піддано майже 500 тис. осіб, у тому числі заарештовано понад 134 тис., вбито понад 153 тис. осіб, вислано довічно за межі України понад 203 тис. осіб), то про масштаби національно-визвольної боротьби на території Лівобережної України відомо дуже мало.

Втім, українські архіви зберігають документи, котрі містять дані про діяльність ОУН-УПА на території Дніпропетровської області. Зокрема, журнали "Повстанець", які видавала УПА в 1944–1945 роках. Редакція журналу на підставі звітів командирів відділів давала короткі описи боїв, що вела повстанська армія. Один з таких журналів містив матеріали про бойові дії на території Дніпропетровщини.

"Осінню 1944 року НКВС в м. Кам'янське над Дніпром викликало собі на підмогу дві сотні більшовиків проти місцевого відділу УПА, який роззброював голів колгоспів та інших урядовців і винищував енкаведистів. Дванадцятиденна облава більшовиків не дала їм ніякого успіху. Більшовики тільки наробили шкоди в довколишніх колгоспах та ще більше спопуляризували визвольну боротьбу УПА".

Зверніть увагу – голови колгоспів і урядовці були озброєні як і в Західній Україні. Там це було реалізовано постановою Політбюро ЦК КП(б) України "Про розподіл зброї для озброєння партійно-радянського активу, що працює у західних областях УРСР від 10 травня 1944 р." Боротьба на Дніпропетровщині була також запеклою як і в західних областях України.

Далі журнал "Повстанець" повідомляє: "Осінню 1944 року у с. Бандурово (Дніпропетровська область) зорганізований більшовиками відділ "стрибків" піддався без бою кільком бійцям одного відділу УПА, що оперує в цьому терені. В багатьох місцевостях "стрибки" самі віддавали українським повстанцям схованих енкаведистів."

Одним із заходів боротьби Радянської влади з ОУН-УПА було створення груп самооборони і винищувальних батальйонів з місцевого населення. Групам видавалася зброя і ставилися завдання допомагати міліції й органам НКВС проводити спецоперації проти повстанських сил, а також діяти самостійно, однак діяльність таких збройних формувань була малоефективною. Органи влади примушували людей вступати до таких загонів.

Більшу інформацію про діяльність УПА і підпілля ОУН дають документи органів Радянської влади. Це – довідки, доповідні записки УНКДБ, УНКВС секретарю Дніпропетровського обкому КП(б) України, що подавалися з 2 січня 1944 р. по 26 січня 1945 р.

Нижче публікуємо фрагмент однієї із них.

Совершенно секретно
Секретарю Днепропетровского обкома КП(б) Украины
Докладная записка
По делу "ОУН" на Днепропетровщине

В своих предыдущих сообщениях я ставил Вас в известность о вскрытии и ликвидации подполья ОУН в г. Днепродзержинске, Криничанском, Щорском, Криворожском, Сталинодорфском, Томаковском, Петриковском, Никопольском и ряде других районов Днепропетровской области.

В течение апреля месяца нами дополнительно вскрыто оуновское подполье в Широковском, Магдалиновском и Софиевском районах, а также на ряде рудников Криворожья.

Широковский район

Националистическая деятельность организации направлялась представителем криворожского окружного провода, по кличке "Олесь".. Общее руководство ОУН по Широковскому району осуществлялось криворожским окружным проводом во главе с представителем главного провода, прибывшим из Западной Украины по кличке "Мирон Орлик".

Вся организация украинских националистов в Широковском районе была разбита на "тройки", каждая во главе со своим руководителем. Такая структура ОУН вызывалась необходимостью соблюдения строжайшей конспирации в виду проводимых репрессий со стороны немецких карательных органов в отношении украинских националистов.

Основной целью ОУН в этом районе, также как и по уже вскрытым нами ОУН в других районах, была вооруженная борьба с немцами и советской властью, за создание националистического Украинского государства во главе со Степаном Бандерой, для чего:

а) в период окупации путем агитации среди население внедрялся в его сознание совершившийся якобы факт разгрома Красной Армии, убеждалось население в необходимости создания сильного и независимого государства;

б) распространялись контрреволюционные антисоветские националистические листовки. В этих листовках наряду с призывом борьбы против немцев, призывалось население Украины бороться и против большевиков. В задачу организации входило: вовлечение в организацию лиц, недовольных советской властью, как-то: петлюривцев, махновцев, участников других политбанд, раскулаченных, "передовую" националистически настроенную интеллигенцию, а, также предлагалось широко вовлекать лиц, приехавших с Западной Украины после войны с Польшей, организовывать вооруженные повстанческие отряды для борьбы с Красной Армией и советской властью, на случай возможного прихода Красной Армии на Украину в связи с отступлением немцев.

Особенно остро был поставлен вопрос о немедленном уходе членов ОУН и УПА перед приходом частей Красной Армии,

По добытым нами новым данным установлена разветвленная организация ОУН в ряде населенных пунктов Магдалиновского и Петриковского районов. ОУН этих районов в 1943 году направила на Волынь многочисленные кадры для УПА.

В настоящее время ОУН также форсирует создание боевых групп для УПА и направление их на Запад под видом красноармейцев. Наряду с этим идет подготовка к сколачиванию боевок для совершения террористических актов над представителями советского партактива и НКВД".

ЗА УКРАЇНУ, ЗА ЇЇ ВОЛЮ!

Анна ГОШКО-КІТ

Несміло зайшла до мене в дім жінка Катерина Іванців, 1922 року народження (однак за документами 1925) з села Городища Королівського Жидачівського району. Вона тулила до грудей згорнуті аркуші паперу.

"Поможіть – каже до мене, – колись, коли були партизани УПА, – сиділи хлопці в криївці нашої хати і розмовляли та журилися: "Ми всі загинемо, не здамося ворогові, але ніхто не згадає про нас". "Мені, – каже жінка, – заболіли ті слова, і я присягнула хлопцям, що, як зостануся живою, то розкажу чи напишу про них".

Поїхала я з нею у те прекрасне село. Велике пасовисько, довкруги охайні хати в садах. В селі є пам'ятник Т. Шевченку – значить, були люди національно свідомі. "От дивіться, – каже вона, – почнемо з крайньої хати, у кожній хтось був убитий, убитий, убитий...".

Час віддаляє нас від тих страшних днів, але душі тих, що в розквіті сил були знищені ворогом, досі блукають по корчах, по знищених криївках, вони кличуть нас, живих, до Молитви, за них, борців за Волю України.

У кожному селі народжується дитина, благословенна Богом певним особливим даром. Таким музичним та організаторським даром був наділений у селі Городищі Гриць Гамкало, 1916 року народження. На помах його диригентської паличкою збігалася молодь. Він вчив співати хорові пісні, розповідав про сильних духом патріотів України, пояснював історію України. Його поважали всі люди, особливо молодь.

За польської влади він закликав до непокори полякам, які принижували українців. Поляки робили наїзди на села і масово били людей, називали ці операції – пацифікацією.

Після вбивства поляками Василя Біласа та Дмитра Данилишина, за спалення скирти в селі Чорному Острові поляки арештували Гамкала Гриця, Пухаля Нестора і Пухаля Миколу. Над ними в тюрмі знущалися, однак вони були незламні. Хоч їх кожен день тримали по коліна у воді, били, вони вистояли, не призналися до скоєних вчинків, обвинувачень з боку поляків.

Гамкало Гриць був диригентом у 1937–1939 роках, організовував фестини. 1943 року він і Гулей Микола готували дівчат до вступу в УПА. Для 24 хлопців Микола Гулей зі своїм братом Йосипом дістали військовий одяг. Вибрана військово підготовлена молодь вишикувалася в ряд, кожен тримав у правій руці синьо-жовту стрічку. Всі піднесли руки догори і присягнули на вірність Україні і свойого прапора: "Здобудеш Українську державу, або загинеш в боротьбі за неї". Кожне слово присяги лунало з глибини серця. Відтак – пісня "Боже Великий, Єдиний".

За німців підпільна організація працювала проти німців, а згодом УПА воювала проти більшовиків.

У 1944 році, на Покрову, в с. Підністрянах загинули 24 хлопці – вояки УПА. Видала їх дівчина, яка ходила з лейтенантом НКВС. Мабуть, там загинув і Гамкало Гриць (однак в списку його немає).

Священик московського патріархату 1992 року мав відправити панахиду над тими загиблими хлопцями. Та зірвалася страшна буря, дощ, гроза. Люди розбіглися, але як відходили, то між собою говорили: "Мабуть, душі загиблих патріотів плакали, що над ними стоїть московський слуга".

У 1943 році в с. Городищі підготовлено дівчат на медсестер. Серед них були Іванців Катерина, Вербовська Катерина та Баглай Стефа.

Батько Катерини, Іванців Іван, 1892 року народження, був національно свідомий чоловік, допомагав партизанам. У хаті над коморою було дві стіни, там пересиджували хлопці. В сінях була викопана криївка. Завжди там перебувало по 4–5 чоловік. Син Іванціва, Володимир, 1920 р. н., також був в УПА. Коли надійшов наказ від проводу переховуватися на своїй території до якогось часу, Володимир працював, копав криївки, але сам був більше в лісі.

Однак нещастя не минуло і їхнього дому. 22 грудня 1944 року Володимир був убитий у с. Дороховичах. Батько його у страшній розпуці кричав: "Я сам буду вбивати москалів, за смерть мого сина". Приїхав сотник з Острова Петро Скрутовський, і ще 3 хлопці з Жирова, заспокоювали батька, казали, що за його нерозважливий вчинок можуть потерпіти всі люди села.

У Дороховичах тоді також були убиті сотник "Труд" – Зеник з Ходорова, Антін з Ходович. Там є висипана могила на честь загиблих воїнів.

Катерина Іванців любила хлопця Федю Ілечка. Прийшов він до неї 14 жовтня 1945 року – на саму Покрову. Зі злим передчуттям прощалися. Відійшов Федько – додому не дійшов. Зловили сексти і москалі, забрали до школи, мучили до 3 години ночі, тоді порізали тіло і кинули в рів. Через роки довідалась родина про мученицьку смерть Феді.

Не всі люди в селі були віддані своїй визвольній ідеї, були боягузи, були такі, що видавали своїх людей – односельчан і патріотів УПА.

Три молоді хлопці з УПА (мабуть, з с. Руди) звернулися до Михася Михайла, щоб дозволив їм викопати криївку на його полі. Він їм дозволив, вони копали криївку вночі, носили кругляки на укріплення їхньої схованки. Та Михась тихенько доніс голові сільради Прохирі, що копають партизани криївку на його полі. Прохира повідомив про це гарнізон НКВС, які прийшли вранці до вказаного місця. Три хлопці побачили, що відійти неможливо, здатися ворогові – це безчестя. Герої підірвали себе гранатою. Цілий день і ніч копали для себе могилу. Дай чи Бог простить зрадникам Прохирі і Михасеві цей великий гріх за пролиту невинну кров? Чи, може, впаде кара на їхніх дітей? Так і сталося. Михайло Михась був убитий. Прохири син складав дошки, впала дошка і його вбила. Дочка пішла доїти корову і там нагло померла. Ще один син залишився без обох ніг.

До 1948 року в криївці Іванціва переховувалося по 4–5 чоловік. 1949 року батька Іванціва Івана заарештували. У травні 1950 року приїхали з НКВС перевірити пивницю, звідки поступало повітря до криївки. Тоді вивезли Іванців Катерину, маму Анну і дочку Марію в Хабаровський край.

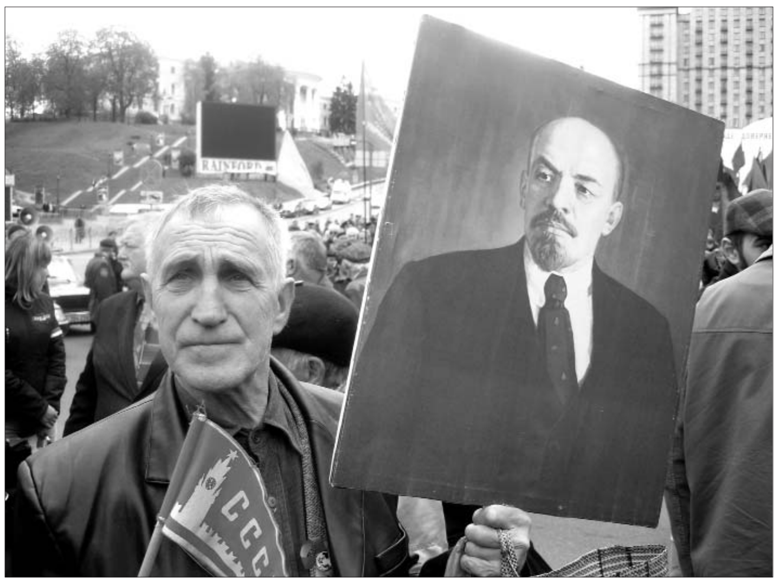
м. Ходорів

БУДЬТЕ ПИЛЬНІ

ПРИХОВАНА ЗАГРОЗА

Іван ДІЯК,
народний депутат
України III скликання

На шпальтах "Дня" у номері від 17 липня ц. р. у межах дискусії щодо трагічної ролі комуністичної партії в історії України кандидат історичних наук Сергій Кот докладно розглянув приховану небезпеку, що становить сучасна Комуністична партія України з огляду на її прямий зв'язок з КП(б)У-КПУ 1918–1991 років. Автор слушно зазначає, що відсутність історичного суду над КПУ-КПРС та сповіданою ними ідеологією за зразком Нюрнберзького трибуналу, де визначена пряма відповідальність нацистської ідеології за німецько-фашистські злочини, небезпечна для майбутнього нашого народу. Адже відсутність покарання за скоєні злочини провокує наступне повторення цих злочинів.

Сергій Кот попереджає нас про небезпеку повторення драматичних подій, якими буяв період панування комуністів над нашим народом: від роздмухування братовбивчої громадянської війни, масового терору, депортацій і до штучного голоду. Підставою для такої небезпеки є викрита автором наявність прямого зв'язку між КП(б)У-КПУ-КПРС і сучасною КПУ. Він раз у раз наводить факти з їхніх офіційних документів, які навіть не приховуються комуністами. І ми висловлюємо йому щиру вдячність, що він звертає увагу громадськости на цю міну сповільненої дії. Проте Сергій Кот не вказує всієї глибини небезпеки, яка дамокловим мечем постійно нависає над Україною. Адже залишається непоміченою наявність широких зв'язків між КПУ і Компартією Російської Федерації, а також цілі їхнього справжнього співробітництва.

Почнемо з того, що ідеологія російського шовінізму почала пробиватися крізь ширму більшовизму з самого початку існування ВКП(б). Ще за часів визвольних змагань 1917–1920 років, тобто з самого початку існування КПУ, її лідери замість захисту інтересів України завжди добровільно звалювали на себе місію допомогти ВКП(б) завести Україну до складу єдиної з Росією федерації. От і сьогодні в Програмі КПУ є чимало про загальні цілі "союзу братніх народів", але не про конкретні інтереси українського народу (якщо не враховувати тверджень, що ідея української державности дорого коштувала нашому народові й дискредитована).

Обидві партії першочерговим своїм завданням вбачають відтворення єдиної союзної держави. Але, зверніть увагу, який зміст в це поняття вкладає кожна з них.

Програма КПУ: "Відродження на новій основі союзу рівноправних братніх народів як добровільне об'єднання суверенних соціалістичних держав, входження до якого відповідає найвищим інтересам народу України". КПРФ: "Сейчас для КПРФ государственно-патриотическая идея – это идея восстановления исторической справедливости – возвращения России положения ведущей мировой державы..." (всі цитати російських комуністів наводяться за документами збірки "КПРФ в резолюциях и решениях съездов, конференций и пленумов ЦК (1992–1999)").

Порівнюючи КПУ з російськими комуністами, вимальовується характерна риса: російські ліві працювали і продовжують посилювати тиск на всьому можливому для них суспільно-політичному полі в інтересах Російської держави, фактично повністю поділяючи шовіністичний екстремізм жириновських і лужкових. Програма КПРФ, на відміну від КПУ, зовсім не згадує ідей братерства народів, зате наголошує на іншому: "Будущее России можно строить только на прочном фундаменте ее созидательных традиций и исторической преемственности... Геополитическим преемником Российской империи был Советский Союз. Как государство и социальная система он представлял собой неразрывное единство".

Поки "старші брати" КПУ називають речі своїми іменами, в програмних документах комуністів України ми й далі бачимо все те саме, чим вони задурювали голови українцям в 1917–1920 роках. Там багато сказано і про відродження народів на основі рівноправного братерського союзу, і про небезпеку капіталізму, і про деструктивність української ідеї та Української держави. Також КПУ намагається переконати, що СРСР не був імперією: "Факти свідчать, що Радянський Союз був не "імперією, яка пригнічувала та грабувала Україну", а великою співдружністю вільних та рівноправних народів".

Цікаво, що російські комуністи говорять протилежне: Російська імперія та СРСР – "неразрывное единство". Навіть між партійними девізами, проголошеними в статутах обох ніби споріднених партій, пролягає ціла прірва. Поки КПУ, як і 80 років тому, проголошує "Пролетарії всіх країн об'єднуйтесь", КПРФ говорить про російськість та державність: "Россия, труд, народовластие, социализм". А свою передвиборну платформу 1995 року російські комуністи закінчили вельми красномовним девізом: "Без Сильного Государства Не бывать Сильной России" (газета "Советская Россия", 31 серпня 1995 р.). Як-то кажуть, відчуйте різницю.

Можливо, комуністи України просто не розуміють, що роблять? А можливо і те, що вони продовжують відігравати роль "п'ятої колони", засланої до України з метою розкласти нашу державу зсередини, щоб полегшити її завоювання черговими "північними дружинами" Муравйова або "агітаторами" Троцького. Для координації та управління їх діями слугує міжнародна структура Союз комуністичних партій (СКП).

Ось що зазначається про цей СКП в Статуті КПУ: "Поскольку компартии в бывших союзных республиках ныне действуют как самостоятельные политические организации, КПУ выступает за их равноправный прочный союз, рассматривая его как необходимую предпосылку и могучий рычаг возрождения Союза братских народов. С этой целью она активно учавствует в работе СКП-КПСС как один из ее равноправньгх членов". Але при детальному рогляді роботи цієї організації ми знову і знову бачимо механізм "партійного централізму", запроваджений ще Леніним, коли лави КП(б)У наповнювали такими "українськими комуністами", як Сталін, Орджонікідзе, Фрунзе, Ворошилов, Постишев, Квірінг та багато інших, оскільки власне українців катастрофічно не вистачало. Цей канал перекачування "перевірених кадрів", котрі, як зауважував Сталін, вирішують все, продовжує діяти і сьогодні під виглядом СКП. З статуту КПУ: "Члены коммунистических партий, которые входят в СКП-КПСС, при переезде в Украину могут по решению первичной организации перерегистрироваться как члены Компартии Украины с сохранением общего партийного стажа, согласно поданному заявлению". Тому не дивуйтеся, якщо завтра політбюро ЦК КПУ виявиться заповненим "пташенятами гнізда Путіна".

А в тому, що так відбудеться в слушний для Великої Росії момент, можна не сумніватися. Бо СКП саме для такої ролі й створювався. Поки в документах КПУ за загальними словами приховується сутність СКП, документи російської компартії переконливо свідчать про мету і завдання роботи СКП, ступінь проникнення КПРФ в його керівні органи, а також використання нею Союзу компартій задля реалізації своєї цілі: відбудови Російської наддержави під прикриттям фразеології про соціалістичне братерство народів. Навіть сама СКП в Росії розглядається не менше ніж прихована форма існування старої РСДРП(б)-РКП(б)-ВКП(б)-КПРС на сучасному етапі. Із заяви членів керівництва Політвиконкому Ради СКП та Президії ЦВК КПРФ про спільні дії щодо реалізації рішень XXIX з'їзду КПРС та П зїзду КПРФ: "..Мы не теряем цели восстановления единой компартии по мере воссоздания единого Союза братских народов. На XXIX съезде КПСС временно, до воссоздания союзного государства, реорганизована в Союз компартии" (газета "Правда", 12 лютого 1994 р.). Російські комуністи офіційно заявили у своїх програмних документах, що вважають СКП-КПРС фундаментом для відтворення Союзної радянської держави, котра, на їх же думку, є шляхом "возвращения России позиций мировой державы". Тобто відтворення тієї самої імперії, котра принесла Україні стільки страждань, а в Росії вже сприймається як одна можлива природна форма існування їх держави.

На все це можна було б не звертати уваги, оголосивши пустими теоретизуваннями комуністів, слабких на розум від похилого віку. Проте насправді сучасна компартія Росії зовсім не схожа на притулок старців. Ні, як і все інше у Росії, вона більше нагадує ще один департамент ФСБ. І люди там з відповідним досвідом, "партійним стажем" і армійською поставою. А партійцям з КПУ не звикати до ролі "п'ятої колони". Ми вже проходили це в 1917–1920 роках, тож маємо зробити висновки та бути пильними.

НОВІ ВИДАННЯ

ПІТИ ЗА ГАБІЄЮ

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

Щастить нам останнім часом на дебютні романи відомих поетес. Скажімо, Любов Голота за свій перший роман нещодавно навіть Шевченківську премію отримала.

Тепер ось і дебютний роман поетеси молодшого покоління Анни Багряної набув неабиякого розголосу, здобувшись одразу на три літературних відзнаки: міжнародну українсько-німецьку літературну премію ім. О. Гончара, друге місце в конкурсі видавництва "Смолоскип" і третє – в конкурсі "Коронація слова". Хоч це поки що й не Шевченківська премія – але для молодої авторки, погодьтеся, доволі вражаючий "арсенал" нагород. Одразу скажемо: цілком заслужених!

В авторитетному столичному видавництві "Факт" роман вийшов під назвою "Етимологія крові". Цю назву, як розповіла сама Анничка, запропонувало їй видавництво – з огляду на ускладненість і малозрозумілість для читацького загалу першої, авторської назви – "За Габією, або Всупереч забобонам".

Комусь із читачів буде достатньо простежити за зовнішньою канвою подій – перетворенням дівчинки Ярослави на дівчину, а відтак і на жінку; перейнятися її сексуальним становленням та непростими, а часом і вкрай заплутаними взаєминами з чоловіками; відзначити "жіночу конкуренцію" з подругою та неодмінні при цьому "жіночі хитрощі"; а може, й пообурюватися чи пожаліти героїню через її химерно послідовну пристрасть до романів із одруженими чоловіками. Це той найперший, найпростіший "зріз" роману, до якого найкраще допасовується назва "Всупереч забобонам". Часто він витриманий у руслі традицій так званої жіночої прози (або ж ненав'язливої інтелектуальної пародії на цей невигадливий, як на мене, жанр). Відтак я мушу тут застерегти деяких надміру запопадливих читачів від поширеної на цьому рівні помилки ототожнювати головного героя з самим автором тексту – зважаючи на те, що письменниця доволі художньо переконливо прописує цей "зріз".

Насправді ж "сексуальні пригоди" Ярослави в контексті роману – не більше ніж "тло" тексту. Оте неодмінне для якісного художнього твору "тло", функція якого – розгорнути на ньому справжні події та ідеї, які автор хоче донести до читача; а також прописати характери своїх героїв, що найкраще робити саме на рівні інтимних переживань. Попса від літератури відрізняється насамперед тим, що автор-попсовик обмежується винятково самим отаким "тлом", зовнішньою канвою "інтиму", не просуваючись углиб кожного людського вчинку й помислу, – саме через це попсовий текст після прочитання одразу ж і забувається, нічого путнього не залишивши в душі читача, а заторкнувши лише якісь його мимовільні, інстинктивні струни. Тим часом письменник, на відміну від попсовика, це "тло" просто використовує як "знімальний майданчик", на якому розігруються справдешні житейські драми й трагедії.

Отож, другий – ключовий – рівень прочитання роману Анни Багряної логічно означується назвою "Етимологія крові". Це "зріз" родинної містики й народної етимології, напрочуд глибокий і серйозний. Тут авторка знайомить нас із цілою низкою персонажів, непроста доля яких болісно, але органічно вписується в непросту долю нації в XX сторіччі. Задля пізнання глибинних родинних таємниць (точніше: таємниць роду – але в підсвідомості: національних) – письменниця немов проводить нас низкою "больових точок" епохи – від затопленого під час спорудження штучного Київського моря села з містичною назвою Страхолісся до бункерів Української Повстанської Армії. Не переповідатиму тут жодних сюжетів, щоби не псувати читачеві вражень від спричинених текстом серйозних, глибинних розмислів, – скажу лише, що молода письменниця тут напрочуд органічно засвоїла і влучно переосмислила досвід найкращих здобутків сучасної української прози, зокрема "Польових досліджень з українського сексу" Оксани Забужко і "Майже ніколи не навпаки" Марії Матіос. Прикметно, що в нас, завдяки старанням Тараса Прохаська й Марії Матіос, активно художньо осмислюється гуцульська родинна етимологія, тоді як інші не менш духовно багаті етнографічні реґіони ще не знаходили своїх потужних осмислювачів – відтак те, що Анна Багряна активно використовує етимологію Північного Полісся, бачиться напрочуд перспективним шляхом.

І, нарешті, третій – філософський – рівень прочитання роману Анни Багряної, який означується назвою "За Габією". Скажу одразу: як на мій смак, назва "Піти за Габією" була б найточнішою назвою і всього твору. Доля – "ключик", стрижень філософії роману, оригінально витриманої в річищі традиційної української народної філософії. Цей "зріз" найтонше виписаний у фіналі:

"Коли чую про те, що хтось завершив свій земний шлях, коли бачу, як плачуть люди над могилами померлих родичів і друзів, завжди думаю про те, що смерть – це так само природно, як і народження. І кажу їм – тим, які плачуть:

– Це означає – всього лишень – "піти за Габією".

– За Габією? – здивовано перепитують вони мене.

– За Габією, – повторюю і показую рукою поперед себе, але ж – і на землю, пояснюю: – За праслов'янським божеством вогню, у кращий світ, туди, де ми всі колись зустрінемося знову".

Одне слово, на кожному рівні прочитання роман Анни Багряної бачиться напрочуд цікавим твором, поспілкуватися з яким сучасному читачеві буде і цікаво, й корисно.

Від редакції: ***Вітаємо члена КУН, письменницю Анну Багряну з успіхом її дебютного роману. З роси і з води!***

ВІД АВТОРА

ПРОБЛЕМА ВИБОРУ

Катерина БОРИСЕНКО,
літературознавець

Проблема вибору без вибору, мабуть, на сьогодні є чи не найактуальнішою для нас. І йдеться не лише про політику. А й про таку, здавалося б, банальну річ, як телевізор. Цього разу хочеться поговорити навіть не про нав'язливе одноманіття, що тупо лине з екрану, а про... провайдерів.

Ось, скажімо, компанія "Воля-Кабель" захотіла, щоби ми платили їй більше. Взяла й "вирубила антену" – і всі, хто не захотів "добровільно" переходити на "більш якісне цифрове обладнання", залишився при своїх інтересах... Звідси закономірно випливає питання: чому цей перехід здійснювався так похапцем, без урахування думки абонентів? Чому всіх аж так конче треба було "урівняти", не залишивши можливости вільно обирати, що вигідніше кожному з нас, а не компанії? Відповідь проста: доки буде монополіст, доти ми приречені терпіти всі ці неподобства. І те, що антимонопольний комітет, начебто зреагував на цю ситуацію постфактум, справі не зарадила – адже після "бою", себто після того, як більшість киян "примусово-добровільно" придбали декодери, рішеннями не розмахують.

Друге питання є логічним продовженням першого: чому ХТОСЬ обирає, які канали я повинна дивитись, а які ні. Я би ще зрозуміла, якби один пакет складався лише з українських каналів, а інші – з іноземних; але хто вирішив, що в мінімальному (соціальному!) пакеті має бути "РТР-Планета", "НТВ-Мир" та інші рупори російської шовіністичної пропаґанди? Чому саме так?! Чому я мушу спостерігати, як постійно на цих каналах принижують мою національну гідність? Хто вирішив, що саме Росія є нам "найсусіднішою" державою, про події в якій ми неодмінно маємо постійно відстежувати? Чому мені не пропонують (при тому не лише в мінімальному, а й у розширеному пакеті) жодного польського, словацького, чеського чи бодай білоруського каналу? Особисто мені цікаво було би не лише поспостерігати, що відбувається в їхньому телепросторі, а й використати їх із метою вивчення мов. Але ні – той, хто обирає замість мене, вирішив, що таких бажань у споживачів не повинно виникати.

Ясна річ, у цій ситуації, – щоб було, як казав один персонаж, "по-справедливості", – треба було пропонувати споживачам пакети на певну кількість каналів, а вже їх вибір надати самим абонентам. Бо особисто мені ні канал "Рада", ні "Київ", ні "КГТРК", не кажучи вже про російські, абсолютно не потрібні. (Я б сюди ще й так званий Перший національний залюбки включила, але чоловік проти, бо там іноді цікаві футбольні матчі транслюють – це єдине, каже, що там можна дивитися). Відтак і самі телевізійники могли б замислитися над якістю своєї продукції – залежно від того, кого ми обрали, а кого ні.

...Однак будь який досвід може бути корисним. А отже, навіть у російських каналів, попри всю їхню маразматичність і, відверто кажучи, шкідливість, нашому ТБ теж можна було би багато чому повчитися. Найперше тому, що вони цілеспрямовану реалізовують державну політику, аби виховати громадянина, який пишається своєю державою. Там уся величезна "телемашина", від інформаційних РТР і НТВ до, здавалося б, абсолютно аполітичних "Ностальгія" й "Ретро", працює на те, щоби кожен росіянин пишався, що він є громадянином "великої Росії". Нам, ясна річ, "велика Росія" ні до чого – як ні до чого й такі канали, – але ж це привід задуматися про своє. Адже політику нашого "блакитного екрану" натомість можна звести до формули "як нам не пощастило" або "ховайся, хто може"...

По-друге, ніхто з російських журналістів чи телеведучих не дозволяє собі говорити безграмотно. А що в нас?.. Назвіть мені, бодай один вітчизняний канал, де говорять українською... Кількість мовних помилок, до яких вдаються наші телевізійники, просто вражає! У них навіть президент і прем'єр говорять російською – а в нас "оте", чим спілкуються найвищі посадовці, українською можна назвати доволі умовно...

Урешті, уся ця ситуація змушує замислитися про багато речей. Чи не найперше про те, що самоповага починається з елементарної культури, головною ознакою якої є елементарна грамотність. Пригадаймо – ще Дмитро Туптало говорив про те, що головною причиною людських бід є неуцтво. А хіба може вважатися освіченою людина, котра не може грамотно говорити? Тож "ліквідація безграмотности" в нашому телепросторі має стати першим кроком і до формування концепції національного телебачення. Після цього і нашим телепровайдерам буде гидко транслювати канали, які паплюжать Україну, й абонентам буде гидко їх дивитися. А доки не буде отого свідомого розуміння – ніякі державні рішення щодо вилучення з екранів антиукраїнської пропаґанди, на жаль, не зарадять.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61
В. о. головного редактора Микола Сергійчук

Реєстрційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9